

Samt granna hästar förda i par.

Ha egna åldon och kuskar,
Som ej få se ut som sluskar,
Vå i prestgåln göra besök,
Vå höra huru man prisar,
Göra får, kalfivar och grisar,
Skafferier, mjölkfat och kök.
Kors hwad detta skall bli roligt,
Vå umgås så hjertligt förtroligt
Med Vänemans dotter, så stolt och fin.
Då karlarne nog oss betrakta,
Men detta då föga wi akta,
Ty en hwar af oss har ju fått sin.

Der ser man nyttan att sända,
Gästmännen till werldens ända.
För att samla skatter och gods
Blott de dem med sig hemföra,
Det är det bästa att göra,
Men blir ej alltid wäl till modd.
Ty först bör man noga besinna,
Om ej någon utländsk skön qwinna
Kan komma taga ens fästeman:
Och man får blott hafwa den sorgen
Att af honom erhålla sorgen.
Nej, nej, nej; detta går intet ann.

GS 1863

Twenne alldeles nya och utmärkt wackra

W i s o r ,

Den första:

Nybsarnes förfärliga nederlag
wid Ekenäs och Nyska Rej-
sarens gråsliga förtwiflan.

Den Andra:

Tre raske Westgötha drängars resa
till guldlandet Australien.

Tryckt hos E. G. Rydén i Norås 1868.

W i s a

om

Rysfarnes förfärliga nederlag wid Glenäs och
Ryska Kejsarens gräsliga förtwiflan.

En dag uti Maj månad, de löfde Engelsmän,
Med twenne ångfregatter till Finnland segla hän;
Dch Arrogant och Geela, så namnet är upå
De twenne ångfregatter, som nu till strid månd' gå.

Dch Geela kommenderas af tappre Kapten Hall,
Han är en nordiskt sjöman, i striden lugn och kall,
Dch ömkansvärdt han känner och ömkansvärdt det är.
Honom hafwa till fiende, det får wi skåda här.

Tre handelsfartyg lågo i staden Glenäs,
Dch alla tre han tager förutan krus och fjäs.
Men när han skulle segla uti det tränga sund,
Så hände den olyckan att Geela kom på grund.

Dakom en sandhög lågo skarpskyttar uti summa,
Som genast börja skjuta på Kapten Halls fartyg.
Men Geelas sex kanoner strax börjar sin musik,
Dch utaf fallna Rysfarn bles nu en hög af lik.

Dch Arrogant han kommer, han gör straxt
Geela flott,

Dch under hela tiden skjöt Geela skott på skott.
Af de förfärligt store och grofwe kulorne,
Straxt rysfarn afropas ifrån kanonerne.

Dch kulorne de hwenom om bronnen på Hall;
Uppå Kommandobryggan han stod så lugn och kall
Dch orderne utdelte liksom de förra war;
Men rysjen fick erfara hwad hjeltemod han har.

En division skarpskyttar och batterier tre,
I skogen stodo gömda, på Geela sköto de.
Med bomber och med kulor fregatten Geela skjöt
Dch rysfarn de stupa och blod som strömmar flöt,

De engelsmän de hade blott sårade fem man;
Fast de som lejon stridde, dock en blott döden fann.
I rysfarn och barbarer i hafwen wäl ej lust
Med tappre engelsmännen försöka än en dust.

De rysfarn som ej föllo för engelsmännens skott
Förskräckta sprungo, liksom de harafötter fått
Dch gömde sig i skogen bland andra wilde djur;
Dag tror att de ej mera har lust att stå på lur.

När allting tyst war blifwit gick Kapten Hall
i land,

Dch alla batterier han öfvergifna fann,
Kanoner och Lawetter och allt han sönderflog,
Dch som ett segertecken han tre kanoner tog.

Den ryske Generalen sitt lif han slutade;
Dch hästen som han red på han äfwen stupade.
Wi alla Engelsmänner, wi hurra ropa så,
Dch önskar dock att rysjen, än mera strykt må få.

Nu börjar modet swika hos ryske Kejsaren.
Sitt öfwermod han ångrar; — men ångren är för sen.
Han wrider sina händer af grämelse och sorg,
Dch gråter bittra tårar uti sin Kejsarborg.

Ufrån Turkiet kommer det bref hwarenda dag.
Som tala jemt och ständigt om lidna nederlag.
De hafwa redan skickat etthundratusen man,
Att drifwa mina trupper bort ifrån turkens land.

Dy alla Potentater de hafwa gjordt förbund.
Att Ryslands makt och wälde förstöra uti grund
Att Sverige will ha Finnland, det kan i wäl förstå,

Och kungariket Polen jag mer ej litat på.

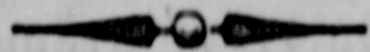
Här är ej säkert längre i Peterzburg bli qvar,
Han beder Kejsarinnan att hen till Moskau far,
De skola icke neka, att det beskydd sig tar;
Ty många i den staden godt hjertelag wißt har.

Kauhända engelsmännen snart äro i mitt land
Och bombardera staden och skjuta den i brand,
Ja sjelfwa huswudstaden med dess palats och slott,
Och stadens alla kyrkor får dela samma lott.

I frysprång kusten körde och wagnen syns ej mer
Och kejsaren bedröfwad i fönstret står och ser.
Prinsessorna de söta dig äfwen följa må;
Men jag vill här qwarblifwa och se hur det må gå.

Rådsherrarne han kallar och säger till dem så:
Jag swär på att ni skolen knutpißkan smaka få.
Om icke råd i weten och goda råd mig ge.
Men att i råd ej weten det kan jag på er se.

I hafwen wäl hört nämnas hur engelsmännerne
I Elenäs huserat och pißkat rydsarne
Kanske det eder gläder i fege stackare,
Går bort för mina ögon, jag vill er alldrig se.

Tre raske Westgötha drängars resa till guldblandet Australien.

Tre raske Westgöthadrängar;
Med mera friskt mod än pengar,
Wille ut att werlden bese.
Ingen må detta wäl klandra
Att de såwäl som mång andra,

Till guldblandet de sig bege.

Den ene war Hans från Morunga,
Den andre war Nils i Swensjunga,
Sven han tjente som dräng i Borås.
Ej lätt är från hemmet sig skilja,
Men har man blott mod och god wilja,
Många utvägar neg kunna fås.

Desa trenne muntra bröder
De skulle resa åt söder,
De dock tänkte komma igen.
De började, nog att känna,
De ej för alltid kund' lämna
Sin hjertans lilla söta wän.
En hwar, till sin flicka, som gråter,
Han sade jag kommer nog åter,
Och då ska wi snart blifwa ett par.
Du städse skall wara mig trogen,
Jag är dig så huld redobogen
Du är alltid så snäll och så rar.

De skulle resa tillsammans,
De skulle hjelpa hwarannan
Hur för dem än mände gå.
Pengarne slogos tillhopa
Som en hwar kunde hopsopa,
Och de hade att lesiwa på.
Men innan från hemmet de fara,
De säga åt fästmörna rara
Så mång tusen kärliga ord.
Desa en god matsäck tillaga,
De skulle på resan medtaga.
Nack! nu är dock den skilsmässan gjord.

Drängarne gå till hafsstranden
Att nå de okända landen,
På andra sidan swallande haf.

Ombord på ett skepp de gingo,
Hvilket de medfölja fingo,
Mot arbete, som kapten gaf.
Så de kommo till Italien,
Derifrån bort till Australien,
Der guld det växer i stora berg.
Men att likväl kunna så laga
Ett ur berget man det kan taga
Frestar både på kött och på mäg.

Men våra tre Svenska vänner,
De hade, hvad man nog känner,
Styrka uti senor och arm.
För att till guld det intränga.
De börja berget att spränga
Med droppen svettig och så varm.
Men till slutet de börja att finna,
Något som syntes att glimma,
Det är guldstycken de träffat på
Stora som källhusven, de sågo,
Hur grannt der i berget de lågo;
Nack huru glada de der nu stå!

Med mer gladt mod de arbeta,
I berget längre in leta,
Att få så mycket mera guld.
Nu mera guld det sågs blänka,
Mer på fästmöbrna de tänka
Arbetet var för deras skuld.
De ville dem riktigt belöna
För troheten som de fått röna
Den långa tid de varit från hem.
De hade uti bref fått weta
Att man skulle länge nog få leta
Tjejer så trogna som nån af dem.
De arbeta på med iswer,

Större förtjensten och blifwer,
Som en hwar kan nogsamit förstå.
Till slut de guld det bortföra,
Så mycket de orka att föra.
Bredvid lasten glada de gå.
Nu hade de blifvit så rika,
För ingen behöfva ge wika,
De hade pengar i oskäligt mått.
De tänka till Sverige dem sända,
Och sjelfwa snart dit återvända,
Sen' så lyckligt det för dem har gått.

Fästmöbrna uti full blomma,
"Nack om de snart wille komma,"
Sucka de båd' nätter och dar,
Då bli wi rika förnåma,
Längre behöfva ej tjena,
Allt vårt släp en ändalyft tar.
Men nog få wi wänta till hösten,
Sunnan wi få hafwa den trösten,
Ty resan från guldlandet är lång;
Nog få god tid att betänka
Hur wi skola lysa och blänka
När wi så rika blifwa en gång.

Då få wi gräla, besalla,
Sedan få wi nog kalla
Prostmamsellen för: "Söta Du",
Då få wi hushåll att föra,
Då få wi sådant att göra,
Som anstår en välbeställd fru.
Då hafwa wi gårdar och pengar,
Då hafwa wi åkrar och ängar,
Och en så rasler man åt oss hwar.
Vi få både oxar och quigor,
Vi få då ha drängar och pigor,